

denne Stump Bane. Saaledes som det forelaa oprindelig, vilde det efter min Opfattelse være det Samme som at give den Stump Bane, som forlanges i Lovforslaget, en Frist mod Indløsning, som var 50 Aar længere end den Frist, som man giver til de Baner, som isyrlig ere vedtagne for Fyn og Sjælland, og naar man saa saantidig giver Rentegaranti for Summen og fritager Bedøerne for Udgifterne til Expropriation, saa forekommer det mig, at vi stille de paa gjældende Forhold i en langt overveiende Grad gunstigere, end vi have stillet Forholdene i andre Dele af Landet. Jeg stemte i sin Tid ikke for det Lovforslag, som forlangede Indløsningsfristen for det sjællandske Sernbaneselskab i 15 Aar, og jeg vilde beklage, om man nu her vilde gaa til en yderligere Forlængelse. Tror Selskabet ikke at kunne være tjent med at anlægge denne Bane, saa er jeg ogsaa tilbøjelig til at antage, at man vil finde Andre, som ville være villige til at anlægge en Bane, hvorved Frederikssunds Interesser kunde blive endnu bedre varetagne end ved det Forslag, som her foreligger, nemlig ved en Bane fra Ormningen til Frederikssund. Jeg tror imidlertid, at Selskabet efter de foreliggende Forhold alligevel kan være særdeles vel tjent med at kunne anlægge en Bane fra Lyngby til Frederikssund uden — som det erede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Lvermoes) sagde — at behøve dette Lokkemiddel i Tilgift, men selv om det skulde udsætte dette Forretningens noget, saa vilde jeg dog beklage, om man gik til at give en saadan Forlængelse, thi hvad vil det da sige, at etablere dette Princip? Det vil ikke sige Andet, end at hver Gang vi skulle anlægge en lille Stambane, som Selskabet i og for sig godt kan være tjent med, for derved at holde konkurrerende Magter fra Naanden, saa skulle vi atter gaa til yderligere at forlange Fristen. Derfor de Herrer nu f. Ex. til det sjællandske Sernbaneselskab til at overtage Banen fra Næstved til Slagelse — hvilket jo kunde være en naturlig Forbindelse —, saa kunde det ogsaa med Nette gjøres gjældende, at det var en Konfurrencebane til dette Selskabs egne Baner, idet mange af de Reisende, som nu reise over Roskilde til Slagelse, vilde reise lige til Slagelse og betale Mindre derfor, og saa vilde den samme Fordring om en 4 Aars Forlængelse atter kunne opstilles paa en lignende Maade. Jeg foreslaar derfor, at man ikke skal komme ind paa denne Glædebane atter at gaa udover Aaret 1896. Det er navnlig angaaende dette Forslag, at jeg har bedet om Ordet. Jeg er ikke enig med det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), naar han udtalte, at, naar et Selskab ikke forlanger noget Tilskud af Statskassen, saa skal man uden videre ønske dets Forretning fremmet. Det maa dog virkelig være paa, om ikke de Betingelser, som Selskabet forlanger opfyldte, indirekte skade Statskassen, thi svækker det i en væsentlig Grad den Indtægt, man har

af de bestaaende Statsbaner, saa er det dog egentlig i Realiteten det Samme som et direkte Tilskud. Ved at tale om Forholdet til det sjællandske Sernbaneselskab, om de Planer, der anvendes, og om de Undersøgelser, der anstilles over denne eller hin Linie, om Mulighederne ere saa eller saa, kommer jeg i Tanke om et Forhold, der er omtalt her i Salen, og som det er berettiget at omtale. Jeg vil spørge den høitærede Minister, om han endnu bruger en af Selskabets Tilidsmand som sin tekniske Konsulent. Den erede Minister nikker og bejaer det altsaa. Den erede Minister synes altsaa, at det under de nuværende Forhold, hvor man har saa meget med det omtalte Selskab at gjøre, er et rigtigt Forhold, at han benytter som Regjeringens tekniske Konsulent en af det sjællandske Sernbaneselskabs Tilidsmand. Jeg tvivler aldeles ikke om denne vedkommende Mands Sæderlighed og Dygtighed, ikke i fjerneste Maade, jeg har ingenformodt Anledning dertil, men han være, hvordan han være vil, saa siger jeg: Det er ikke en Stilling, at byde nogenformodt Mand, at han mod det Selskab, hvis Tilidsmand han er, giver Regjeringen Raad som dens Konsulent. Denne dobbelte Stilling er efter min Mening ikke tilbørlig, den er ikke forenelig med sundt og fornuftige administrative Grundsetninger, det gjælder hvilkenformodt anden Mand, overalt hvor jeg møder Slikt, er jeg en bestemt Modstander deraf, og jeg tror, at vi, efter hvad vi have at gjøre med dette Selskab, maa fordrø, at den meget erede Minister stiller sig og sin tekniske Konsulent i et andet og friere Forhold til Selskabet end det, der hidtil har fundet Sted. Det er umuligt Andet, end at den erede Vedkommende kan komme i Fristelse, og at det ikke vil være muligt for ham at drage den rette Grænse mellem hans Pligter til denne og hans Pligter til sin Side, thi det forekommer mig, at lige saa ofte som Selskabets og Statens Interesser komme i Strid med hinanden, lige saa ofte maa vedkommende Mands Pligter ogsaa komme i Strid med hinanden.

L. Larsen: Jeg vil tillade mig at gjøre en Bemærkning lige over for den erede Indenrigsminister. Jeg maa udtale som min faste Overbevisning, at den høitærede Minister mistænker Forholdet, naar han tror, at Andragendet om Koncession paa en selvstændig Bane til Hørsholm kun skulde være et Middel til at tvinge det sjællandske Sernbaneselskab til at gjøre Noget for Hørsholm-egnen. Jeg er fuldt overbevist om, at de Mand, der staa i Spidsen derfor, ville være særdeles glade ved at faae Koncessionen. Jeg tror tillige, at en selvstændig Bane til Hørsholm er af det Slags Spekulationer, som betale sig. Af alle de Baner, der her ere paa Tale, er denne vistnok den, som lettest vil betale sig, og hvorfor? Fordi det store